

zijn vrouw, in wier tegenwoordigheid wij geen van beiden onze intiemste gevoelens en gedachten konden uiten, boodschappen was gaan doen, of een visite maken, hetgeen zij bij voorkeur 's avonds deed. Nu nam hij ieder oogenblik dat hij met mij alleen was te baat om mij onder 't fluisteren van vurige liefdesverklaringen hartstochtelijk te omhelzen en te kussen — zoodat ik dikwijls, afkeerig geworden van de hevigheid zijner uitingen, het alleenzijn met hem vermeed. En wanneer het mij dan eenige dagen achtereen was gelukt om niet met hem samen te wezen zonder dat zijn vrouw erbij was, rees in mijzelf een onrustig verlangen naar nieuwe liefkoozingen.... en kwam ik hem weer tegemoet....

De catastrofe overviel mij. Op een avond onder de thee ontving Mevrouw per telegram bericht, dat van haar moeder, die sinds maandenlijdend was, de toestand plotseling zeer was verergerd. Ze maakte onmiddellijk plan om er terstond nog met de laatste gelegenheid heen te gaan — en terwijl zij zenuwachtig zocht in een spoorboekje wierp haar man mij een snellen blik van verstandhouding toe, dien ik voordat ik zelf goed wist wat ik deed beantwoord had.

Ik voelde dat ik snel bleek werd; mijn hart klopte hevig, terwijl Mevrouw jachtig beredderend af en aan ging, haar man, die star vermeed om mij aan te zien, aanhoudend betrekking in haar zenuwachtig overleg. In plaats van haar te helpen, zooals mijn taak zou zijn geweest, zat ik verbijsterd. Een paar minuten voordat zij het huis uitging wist ik te ontsnappen naar mijn kamer, om daar tot kalmte te komen en vastheid van besluit. Neen, neen, dát mocht niet, dát wilde ik niet — heel beslist zou ik het hem zeggen.

Ik zat aan mijn open venster. De tuintjes buiten waren één doodstille donkerheid; geen adem, geen beweging in de lucht.... De nacht was zwaar van zoet lokkend geheim..

Het eenzaam weten van mijn schrikkelijk

geheim heeft mij jaren lang achtervolgd. Menigen avond, zoodra ik mij in het bijna donker van de kamer had neergelegd, spookte onmiddellijk martelend-vervolgend heel het gebeuren — ik moest opstaan en licht maken — dan, nadat ik weer lag, af gemat waken tot den ochtend. Soms op een vredig-teutige wandeling met de kinderen joeg mij ineens de herinnering uit mijn rust — en nog onlangs, op Nico's bruiloft, toen de jongelui in een kring hand aan hand om Tante Jet heendraaiden en al die vroolijke lachende gezichten naar mij waren toegekeerd, rees in mij, niet te weren, het dompe weten....

Ik zat onbeweeglijk-rechtop met saamgeklemden handen op een stoel in den hoek van mijn kamer — zag hoe het daglicht het vertrek begon te vermeesteren..... Ik trachtte, radeloos, mij in te denken dat ik, ik op dat eigen oogenblik in mijn slaapkamer alleen was met mijn dooden minnaar, en dat snel, onontkoombaar, de dag met de ontdekking naderde....

De reddende gedachte schoot mij door het hoofd.... Wee van ontzetting naderde ik het lijk.... Ik móest mij vermannen — met de kracht van de radeloosheid sleepte ik het zware mannenlijf uit mijn kamer op de gang — dood-angstig hoorend het doffe geluid in het leege huis.... Dan, uitgeput, liet ik het lichaam los: trillend, hijgend, heet-bezweet stond ik even stil. Ik luisterde — nergens gerucht.... Verdwaasd, met sidderende handen, kleepte ik mij op mijn kamer aan, vluchtte toen langs het lijk het huis uit.... Toen ik een eindweegs geloopt had werd ik mij bewust dat ik den dokter roepen ging.

Dien heelen dag ben ik verder kalm-vastberaden actief geweest. Ik ging den dokter en onzen buurman voor, die den overledene op zijn bed hebben gebracht; de dienstbode, die op haar gewonen tijd aanschellen kwam, zond ik terstond weer weg met een telegram aan Mevrouw; te zamen met onze vaardige hartelijke buurvrouw heb ik den doode